

obrátila, by se za jejího syna přimluvila. Měla-li by obstáti kvalifikace trestného činu, jak se stala nalézacím soudem, musila by býti opřena o závěr, že byly poznámky obžalované (že nese manželce něco do kuchyně, aby tato si to vzala, že se muž nemusí o tom dovědět), jen plánnými řečmi, a že obžalovaná přece jen předpokládala, že se manželka soudcova vůči muži o daru zmíní a dar bude takto působiti na soudce. Opomíjí-li rozhodovací důvody úvahy o tom, a podřadí-li — beze zjištění, že dar měl se dostat ku vědomosti sváděného soudce — činnost stěžovatelčinu pojmu svádění úředníka darem, shledává nalézací soud zřejmě takové svádění již v pouhém vykupování sobě přimlavy jiné osoby, darem k tomu sváděné, u úředníka, na jehož rozhodování po případě dar účinkovati neměl, a spočívá napadený rozsudek — jak dovozeno — na nesprávném použití zákona a jest zmatečným podle čis. 9 a) Šu 281 tr. ř. Bylo jej zrušiti. Pro nedostatek zjištění předpokladu shora zmíněného nestačí skutkový podklad, ve zrušeném rozsudku a jeho důvodech zjištěný, k tomu, by zrušovací soud rozhodl ihned ve věci samé.

Čis. 1610.

Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n.).

I v pouhém poskytnutí zápůjčky lze spatřovati »odměnu« za postoupení místnosti (§ 8 zákona).

(Rozh. ze dne 12. dubna 1924, Kr I 821/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 29. října 1923, jímž byla obžalovaná podle Šu 259 čis. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin podle třetího odstavce Šu 8 zákona ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Právem dovozuje zmateční stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti čis. 9 a) Šu 281 tr. ř., že prvý soud posoudil věc právně mylně, pokud jde o otázku, zda nájemné, požadované obžalovanou za dva zařízené pokoje a komoru s posluhou bez otopu a osvětlení 1200 Kč měsíčně je objektivně zřejmě přemrštěným čili nic, podkládaje smlouvám mezi obžalovanou jako projímatelkou a společností Polo-Film, po případě Josefem S-ou jako nájemci obsah, jehož tyto smlouvy nemají. V obou smlouvách se výslovně praví, že nájemné s úklidem, bez otopu a osvětlení činí 1200 Kč měsíčně, a že oba nájemci (po případě podnájemníci) se zavazují mimo to poskytovat obžalované zápůjčku, onen 5000 Kč, tento 3500 Kč, kterou jim bude obžalované spláceti po 500 Kč měsíčně tím způsobem, že se tyto zápůjčky odečtou z měsíčního

nájemného 1200 Kč. Při tom se ovšem ve smlouvě podotýká, že půjčka se vyplatí jako odměna za postoupení místností, ale z jasného znění této i druhé smlouvy jest nad veškeru pochybnost zřejmo, že odměna nezáležela v tom, že by podnájemníci platili obžalované jménem odněny po 500 Kč měsíčně, nýbrž pouze v tom, že obžalované poskytlí zápůjčku a to bezúročně, v dosti značné výši, kterou jim však obžalovaná měla zase splatiti zpět, ovšem po částkách a v té formě, že si podnájemníci ony splátky strhovali (započetli) při placení měsíční činže 1200 Kč. Pro obžalovanou znamenalo to skutečný majetkový prospěch, když za výhodných pro ni podmínek obdržela bezúročnou zápůjčku v dosti značné výši, jejíž splácení nečinilo jí pak žádných obtíží, takže lze i v pouhém poskytnutí zápůjčky spatřovati »odměnu« za postoupení místností. Tím že soud nalézací podkládá smlouvám obsah, který v nich není, dospívá k nesprávnému náhledu, že skutečné podnájemné činilo pouze 700 Kč a posuzuje na tomto podkladě věc nesprávně, maje za to, že požadované nájemné, které ve skutečnosti činilo 1200 Kč, po případě po odečtení úplaty za úklid v částce 200 K — 1000 Kč měsíčně, není zřejmě přemrštěné, ačkoliv pouhé srovnání činže, placené obžalovanou z celého bytu (k němuž patřila ještě kuchyně) totiž 515 Kč čtvrtletně s činží požadovanou 3000 Kč čtvrtletně nutně vede k úsudku opačnému. Právní názor nalézacího soudu, že skutečné podnájemné činilo pouze 700 Kč a nikoli 1200 Kč měsíčně, spočívá tedy na nesprávném posouzení smluvního poměru, jak jest zjištěn v obou písemných smlouvách, a proto sprošřující rozsudek zakládá se na nesprávném použití zákona. Pokud jde o subjektivní stránku, rozsudek neobíral se vůbec otázkou, zda si byla obviněná vědoma, že podnájemné 1200 Kč (1000) Kč měsíčně bylo zřejmě přemrštěné, vyloučiv toto její vědomí toliko ohledně částky 700 Kč měsíčně, kterou pokládal neprávem za jediné rozhodnou.

Čís. 1611.

Přísežný výslech svědka není vyloučen z důvodu § 170 čís. 2 tr. ř. již tím, že bylo proti němu učiněno trestní oznámení nebo zahájeno předběžné vyhledávání, a to ani tehdy, byl-li již vyslechnut jako podezřelý, nýbrž musí býti proti němu zavedeno přípravné vyšetřování (§ 38 odstavec prvý tr. ř.)

Zločinu § 153 tr. zák. dopouští se i ten, kdo svědkovi úmyslně lehce na těle uškodí v době, kdy jeho činnost ještě nezačala nebo byla již vykonána, však pro toto vykonávání; nesejde na tom, uplynula-li zatím delší nebo kratší doba.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1924, Kr I 741/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 16. října 1923, jímž stěžovatel uznán byl vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §u 153 tr. zák. mimo jiné z těchto